

Jamsai

น้องหมาที่เก็บมาเลี้ยงคือสุนัขใหม่ในชีวิต
แต่ติดที่มีเจ้าของเก่าตามมาอีกจนหัวใจ!

คุณของอ่าบ

Lovely

Dog

สุนัขรัก

ตักตัก!

มะกามา

ตัวป่วน

คุณของอ่าบ

CandyCat ธิษณ
SUKI ฅบ

คัดลอกอ่าน

คัดลอกอ่าน

Jamsai

คัดลอกอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Lovely Dog ลุ้นรักตึกตัก! มะหมาตัวป่วน

CandyCat เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2242-9

ภาพประกอบ รัตเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรমন ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

โฮ่ง! โฮ่งๆ โฮ่ง!! กร๊อดดด นี่ความสุขของมยอนิ่งถึงกับทำให้น้องหมาเห่าแรงเบอร์นี้เลยหรอเนี่ย ภูมิใจจังเลย ♥ เดี่ยวๆ ทำไม่ต้องแยกเขี้ยวด้วยละจ๊ะ แอ๊กกกก ช่วยด้วยยย TOT

สวัสดีค่ะทุกคน ^O^/ (ปาดเหงื่อ) แม้ว่ามยอนิ่งจะเคยมีประสบการณ์ไม่ค่อยดีกับสุนัขสักเท่าไร แต่มยอนิ่งก็รักสัตว์มากเลยนะ และมยอนิ่งตั้งใจว่าใน 'Lovely Dog ลุ้นรักตึกตัก! มะหมาตัวป่วน' เล่มนี้จะต้องตีสนิทน้อง 'คัลเลอร์ฟูล' สุนัขพันธุ์บางแก้วที่นางเอกของเราเก็บมาเลี้ยงให้ได้ ก็น้องเขาน่ารักชุกชอนเหมือนมยอนิ่งเลยนี่คะ โฮะๆ #ฟังดูทะแม่งนะ ทว่าทันทีที่ได้พบเจ้าของเก่าของน้องคัลเลอร์ฟูลที่ตามมาซื้อแวนางเอกของเราเพื่อจะเอาสุนัขคืน (?) มยอนิ่งก็เปลี่ยนเป้าหมายขอไปพิชิตใจหนุ่มหล่อสไตลิ่งวุ่นๆ คนนี้แทน #รับมยอนิ่งไปเลี้ยงมัย >///<

อะแหม่ม! การเผชิญหน้าของเจ้าของเก่าและเจ้าของใหม่ของน้องคัลเลอร์ฟูลจะลงเอยอย่างไร เราไปลุ้นพร้อมๆ หัวใจที่เต้นตึกตักด้วยกันเลยดีกว่าค่า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยอนิ่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

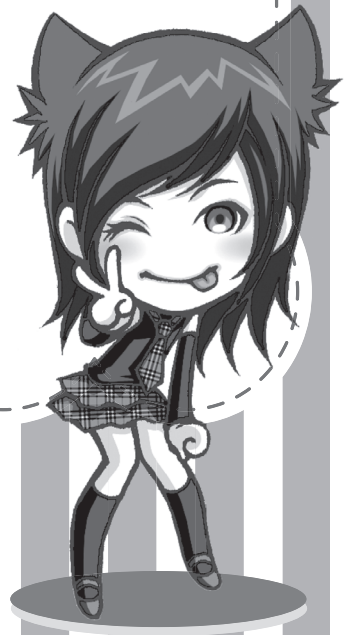
สวัสดีปีจอ 2561 กับนิยายที่มัน้องหมาออกมาคะ เย่~

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ใช้เวลาในการเขียนยาวนานมาก ทั้งที่ความจริงแล้ว เป็นเรื่องที่แต่งไว้มาก แบบว่าเหลืออีกแค่ไม่กี่บทก็จะจบ แต่จู่ๆ ดันเกิดอาการหยุดนิ่งซะงั้น แถมพออ่านซ้ำแล้วรู้สึกว่ามันไม่โอเค ก็เลยรี้อๆ ลบๆ จบเกือบ เหนี่งนี้ไปแต่งเรื่องใหม่ แต่ก็เกิดความรู้สึกว่าวุ่นใจจนต้องกลับมาแต่งต่อให้จบ รวดผล และกลับมาแก้ช่วงครึ่งหลังของเรื่องตามคำแนะนำของ บ.ก. สู้สุดท้ายก็ออกมาเป็นรูปเล่มจนได้ ฟูววว รวมๆ แล้วเกือบแปดเดือนเลยคะ

ทำยนี้ก็ขอฝากนิยายเรื่องล่าสุดไว้ด้วยนะคะ มีทาสแมวแล้วก็ต้องมีทาสหมา บ้างงง (ส่งน้องหมา 'คัลเลอร์ฟูล' ไปทำคะแนนกับคุณผู้อ่าน ออกอ้อนนๆ)

ติดตามและพูดคุยกันได้ที่ FB : CandyCat.writer

รักทุกคน ♥

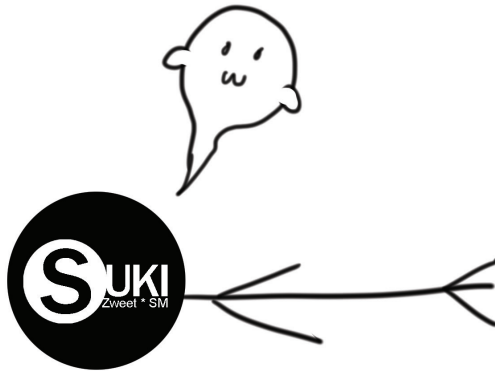

คุยกับ
นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ
ร่างเหล็กอีกแล้วค่ะ
ลาตายแป๊ป

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

"มีมี?"

"โง่งงๆ"

"มีมีจริงๆ ด้วย"

"เอ่อ...ขอโทษนะคะ มีมีนี่คือ?"

"ชื่อของน้องหมาตัวนี้ครับ"

"อะ...ของน้องหมาตัวนี้"

"น้องหมาตัวนี้เป็นของผม"

"!!"

"ดีใจที่ได้เจอกันอีกครั้งนะมีมี"

บทนำ

จ๊ีบๆ

"อืม..."

เสียงนกร้องและเสียงของเครื่องยนต์ที่ตั้งขึ้นส่งผลให้ฉันรู้สึกตัวพร้อมส่งเสียงครางออกมาอย่างจ้วเจีย อ่า...บ้าจริง ทำไมถึงได้ปวดเมื่อยร่างกายไปหมด นี่ฉันนอนตื่นมากไปหรือ ฉันหลับตาคิดในใจอย่างหงุดหงิดก่อนจะขยับตัวซุกหน้าลงกับหมอนข้างแสนนุ่มนิ่มที่กำลังกอดอยู่

ฟุดฟิดๆ

หืม? เตี่ยวะนะ...ทำไมวันนี้หมอนข้างของฉันถึงได้มีกลิ่นเหม็นตุๆ แบบนี้ล่ะ จำได้ว่าเพิ่งซุกไปเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมานี่เอง แถมตอนซุกยังเปลอนหน้ายาปรับผ้านุ่มเยอะเกินไปด้วย แล้วทำไมตอนนี้มันถึงเหม็นเหมือนหมาเน่าเลยอะ "ฮัดซิววว~"

ฉันหลุดจามออกมาอย่างทนไม่ไหวเพราะเริ่มคันจมูกยุบยิบ ไม่สิ...ตามเนื้อตัวก็ซึกคันขึ้นมาแล้วด้วย คันเหมือนมีใครเอาหมามูยมาโรยใส่ตัวยังไงยังงั้น

พรีบ O_o

ฉันลืมตาที่แสนหนักอึ้งขึ้นจนสามารถมองเห็นวิวทิวทัศน์ที่อยู่เบื้องหน้า
แผ่ลิบ~

"...!"

แล้วอะไรบางอย่างที่มีลักษณะเป็นลึนยาวๆ เหนียวๆ ก็เลียหน้าผาก
ของฉันเข้าไป วินาทีนั้นเองที่ดวงตาสะลึมสะลือของฉันเบิกโพลง

"หิงงๆ"

หมา!?

เฮ้ย ทำไมถึงมีหมาอยู่ในห้องนอนของฉันได้!

ฉันอ้าปากค้างด้วยความอึ้งกิมกี ดวงตาจับจ้องมองหมาซีเรื่อนซึ่ง
มีสภาพไม่ต่างอะไรกับขอมบี้ที่อยู่ตรงหน้า และแม้ว่าบรรยากาศรอบตัวจะยังมี
มืดสลัวอยู่ แต่เพราะแสงไฟจากเสาไฟข้างถนนทำให้ฉันสามารถมองเห็น
สิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าได้อย่างชัดเจน และดูเหมือนว่าฉัน...

กำลังนอนกอดมันอยู่ด้วย!

แวกกก \TOT/

วินาทีนั้นเองที่สมองสั่งการให้ฉันดีดตัวลุกนั่งอย่างรวดเร็ว หันมอง
สภาพแวดล้อมรอบตัวด้วยสีหน้าแตกตื่นถึงได้พบว่าที่ไม่ใช่ห้องนอนของฉัน
แต่อย่างไรใด ก็รีด แต่ที่นี่มันเป็นริมถนนหน้าร้านจำหน่ายพวงหรีดและโลงศพ
เลยจ้า

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

ทำไมฉันถึงมานอนอยู่ตรงนี้ได้

แถมยังนอนกอดหมาซีเรื่อนเพราะคิดว่าเป็นหมอนข้างอีก!

คำถามมากมายผุดขึ้นมาในหัวของฉันราวกับดอกเห็ด ยังดีนะที่
รอบตัวฉันในตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่มีใครอยู่เลยสักคน ไม่งั้นฉันคงอับอายจนไม่รู้จะ
เอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว...

"อ้าว ตื่นแล้วเหรอนหนู"

...หรือเปล่า

ขวิบ~ =O=;

ฉันมองไปทางต้นเสียงด้วยสีหน้าเหวอๆ และพบกับป่าคนหนึ่งๆ ที่เดินจูง

จักรยานเก่าๆ เข้ามาหยุดยืนอยู่ไม่ไกลนัก โหกกก จะบ้าตาย! มีคนเห็นฉัน
เข้าแล้ว ขอบีบคลุมหัวเดี๋ยวนี้ บัดนาว TOT

"เมื่อกี้ป่าเขาตัวปลุกหนูตั้งหลายครั้งแต่ก็ไม่ยอมตื่น นี่ก็ไม่ว่าจะทำไ
เลยแวะเอาข้าวไปให้หมาตัวอื่นกินก่อน กะว่ากลับมาแล้วหนูยังไม่ตื่นป่า
ก็จะโทรแจ้งตำรวจแล้วเนี่ย" ป้าคนนั้นพูดพลางมองฉันด้วยสายตาเอือมระอา
เป็นอย่างมาก "เฮ้อ เป็นสาวเป็นนางเมามาจนอนข้างถนนแบบนี้มันไม่ดีเลย
โชคดีแค่นี้แหละแล้วที่ไม่ถูกใครลากเข้าพงหญ้าไป"

เมา?

เออ! จริงด้วย เมื่อคืนฉันดื่มเข้าไปนี่นา ไอ้ยัยย แต่คือฉันมานอนข้างถนน
แบบนี้ได้ยังไงเนี่ยสิ คิดสิ คิดตด!! ฉันพยายามครุ่นคิดกับเรื่องที่เกิดขึ้น
อย่างหนัก จำได้ว่าพอเดินออกมาจากบาร์ฉันก็ขับรถของตัวเองกลับบ้าน...

...แต่ฉันรู้สึกอยากอ้วกก็เลยจอดรถ

ชะ... ชัดเลย ฉันจอดรถไว้ข้างถนนแล้วก็ลงมาอ้วกจริงๆ

จากนั้นก็...

...

...

เอ่อ...ทำไมภายในหัวของฉันมันถึงได้ว่างเปล่าแบบนี้ล่ะ

ไม่มีอะไรเหลือเลย...

...

...

สักอย่าง TOT

ฉันแทบอยากยกมือทิ้งหัวกับอาการความจำเสื่อมชั่วคราวของตัวเอง

"จะว่าไปหนูต้องขอบคุณหมาตัวนี้นะ"

ป้าคนนั้นพูดพลางตั้งจักรยานไว้และเดินเข้ามาย่อตัวลงลูบหัวหมา
ซีเรื้อนที่ยังคงนอนอยู่ข้างๆ ฉันด้วยความเอ็นดูอย่างไม่นึกถึงเงยจ ขณะ
ที่ฉันมองแล้วก็แอบเบ้หน้าพร้อมขยับตัวถอยห่างออกมา หยียยย ไม่ไหวอะ
ก็ดูสภาพของหมาตัวนี้สิ... ขนร่วงแทบไม่เหลือจนมองเห็นผิวหนังย่นๆ และมี
แต่มลสีน้ำตาล หยียยย มีแผลอักเสบน่ากลัวด้วย หูข้างซ้ายก็แห้งไปนิดหน่อย

เหมือนถูกหมาตัวอื่นกัดมา แถมซี่ตาก็เกรอะกรังดูไม่ได้

ว้ากกก นี่มันเป็นเรื่องที่น่ามาก คือฉัน...โอ๊ย! ฉันนอนกอดมันทั้งคืนเลย
งั้นหรือ แล้วแบบนี้โรคซี่เรื้อนจะมาติดฉันมั๊ยอะ คันยิบๆ ทั้งตัวแล้ว หวังว่า
เห็บและหมัดจากตัวมันจะไม่ย้ายมาอาศัยบนหัวฉันแทนหรือคะ

"ตอนที่ป่ามาเจอหนู ป่าก็เห็นมีคนพยายามจะเข้ามาปลุกหนูอยู่
เหมือนกัน แต่หมาตัวนี้ก็ไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้หนูเลยสักคน เขาแต่ส่งเสียงขู่
แถมยังตั้งท่าจะกัดลูกเดียว ดินะที่ป่าเอาข้าวมาให้มันกินทุกวัน มันก็เลย
ไม่กัดป่า"

"งะ...งั้นหรือคะ" ฉันยิ้มเจื่อน ก่อนรีบหันซ้ายหันขวามองหาอะไร
บางอย่างโดยไม่คิดสนใจดวงตาใดๆ ของหมาซี่เรื้อนที่จ้องมองมาเลยสักนิด
ซึ่งทันทีที่เห็นรถของตัวเองจอดอยู่ริมถนนไม่ห่างจากจุดที่ฉันอยู่มากนัก ฉันก็
รีบลุกขึ้น "หนูมีธุระ ขอตัวค่ะ"

"โง่ง!"

พิ้ววว~

พูดจบฉันก็เผ่นหนีออกมาจากที่ตรงนั้นอย่างรวดเร็วปานติดเทอร์โบ
โดยมีเสียงเห่าของหมาซี่เรื้อนตัวนั้นดังไล่หลังมาด้วย แต่ใครจะสนล่ะ สิ่ง
ที่ฉันสนใจตอนนี้ก็คือใบหน้าที่ขาวาบด้วยความอายจนแทบอยากเอาป๊อบ
คลุมหัว โอ๊ยโฮ แล้วนี่อะไร สตาร์ตรถทั้งไว้ด้วยจำ โชคดีแค่ไหนแล้วที่มันยัง
จอดรอฉันอยู่ตรงนี้ แถมข้าวของทุกอย่างก็ยังคงอยู่ครบถ้วน ทั้งกระเป๋าเงิน
มือถือ จะมื่ออย่างเดี๋ยวก็น่าหายไปที่คือน้ำมันที่ตอนนี้เหลืออยู่เพียงขีดเดียว
เนี่ยแหละ

ตายๆ ขอส่งกระจกแป็บนะ...

ฉันทำใจประมาณสามวิ สูดอากาศอัดเข้าเต็มปอด ก่อนตัดสินใจ
ใช้กระจกมองหลังของรถสองใบหน้าของตัวเอง ซึ่งวินาทีแรกที่ได้เห็นฉัน
ก็แทบอยากกอดลิ้นตายไปเลย

พระเจ้าช่วย! นี่หรือคือสภาพของฉัน ฟีป่ามากค่าา TOT

แบบว่าใบหน้าของฉันในตอนนี้มีแต่รอยยุงกัดจนแดงเป็นจ้ำน่ากลัว
แถมผมเผ้าก็ยุ่งเหยิงเหมือนคนบ้าไม่มีผิด กร๊ิด มีเห็บเกาะหน้าฉันด้วย

ไม่ได้การแล้ว! ฉันต้องไปโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน ฮือ เช็ดเลย เช็ดจริงๆ
จะไม่แต่จะต้องเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อีกเด็ดขาด

สาบานด้วยชีวิตเลย!

11

09.00 น.

บ้านของฉัน...

[อะไรนะ นี่แกมาจนไปนอนกอดหมาข้างถนนเลยหรือ ฮ่าๆๆๆ]

"อื้อย หยุดหัวเราะเลยนะแก! อีกอย่างที่ฉันเป็นแบบนี้แกเองก็มีส่วนด้วย
นั่นแหละ"

[อ้าว โทษกันซะงั้น]

"ก็มันจริงมัยล่ะ ถ้าแกไม่ถ่ายคลิปพี่ไปกับแฟนใหม่แล้วส่งมาให้ฉันดู
ฉันก็คงไม่เสียใจจนทำเรื่องบ้าๆ แบบนั้นแน่"

ฉันพูดอย่างเคื่องๆ ตอนนั้นสมองจดจำเรื่องราวทุกอย่างได้หมดแล้ว
คือเมื่อคืนตอนสองทุ่มกว่าๆ 'มิน' หรืออีกชื่อก็คือ 'มินตี้' เพื่อนชายตัวดีที่มี
จิตใจเป็นหญิงบังเอิญไปเดินเที่ยวห้างสองผู้ชายแล้วดันไปเห็นแฟนเก่าของ
ฉันที่ชื่อ 'เป้' โตกว่าหนึ่งปี เป็นรุ่นพี่คณะเดียวกันในมหา'ลัยเนี่ยแหละ คือ
ฉันกับพี่เป้เราคบกันได้เกือบเดือนแล้ว แต่อยู่มาวันหนึ่งพี่เป้ก็บอกเลิกฉัน
ด้วยเหตุผลที่ว่า...

'เธอนิสัยเหมือนเด็กเกินไป...พี่คิดว่าเราคงไปกันไม่รอดหรอก'

และ...

'เราเป็นแค่พี่ชายกับน้องสาวเถอะ'

จบปั้ง!

ใช้ว่าฉันจะปล่อยเลยตามเลยนะ ฉันรักพี่เป้มากจึงพยายามรั้งไว้
ทุกวิถีทาง ทั้งร้องไห้ ดราม่าน้ำตาตก แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย

เฮ้อออ คิดแล้วก็เศร้า

เขาเป็นว่ากลับเข้าเรื่องตึกว่า พอมินตี้ส่งคลิปแอบถ่ายพี่เป้กับแฟนใหม่
ของเขาซึ่งก็ดูเป็นผู้หญิงที่หน้าตาธรรมดาามากกก (ก ไก่ ร้อยล้านตัว) แบบว่า
ใส่แว่น ผมดำยาวเหมือนผีจูกอน หน้าตาบ้านๆ ไม่มีอะไรโดดเด่นเลยสักนิด

เห็นแบบนั้นแล้วฉันก็รู้สึกปรี๊ดขึ้นมา...

...ปรี๊ดแบบว่าร้องให้น้ำตาไหลพรากๆ นั่นแหละ U_U

พอคิดดูดีๆ แล้วฉันก็เหมือนคนบ้าไม่มีผิด ที่ถึงกับขับรถจะไปดูหน้า
แฟนใหม่ของพี่เป้ด้วยตัวเอง แต่ดันเกิดเปลี่ยนใจระหว่างทาง สุดท้าย
ก็แวะไปนั่งเฮิร์ทอยู่เพียงลำพังที่บาร์แห่งหนึ่งแทน แน่แน่นอนว่าสายคออ่อน
อย่างฉันดีมีไปเพียงแค่ว่าก็แว้วก็เมาและแล้วจ้ะ

[ว่าแต่แกจัสถานที่ได้หรือเปล่าว่าไปนอนอยู่ตรงไหน]

"ก็หน้าร้านขายพวงหรีดและโลงศพ แถวๆ บาร์ xxx นั่นแหละ แกจะ
ถามไปทำไมละ"

[เผื่อมีกล้องติดอยู่ไง จะได้ว่าแกทำอะไรรั้วๆ ไว้บ้าง ฮ่าๆ] มินดี
หัวเราะเยาะเย้ยด้วยน้ำเสียงสะใจมาก [อู๊ย เริ่มมีคนเข้ามาในห้องเรียนแล้ว
ยังงี้เดี๋ยวดอนเย็นฉันจะไปหาแกที่บ้านนะ]

"เคฯ จันฝากบอกอาจารย์ด้วยว่าฉันไม่สบายนะ"

[จ้จาา เดี๋ยวจะบอกให้ว่าแกเป็นไข้ใจรักษาไม่หาย ต้องหาผู้ใหม่มาดูแล]

"นี่! =[]="

[กรีด ไปละะ]

ดี!

พูดจบมินดีก็รีบกดวางสายไปก่อนที่ฉันจะได้โวยวาย ฉันจึงโยนมือถือ
ลงไปบนเตียงแล้วเดินไปส่องกระจกที่โต๊ะเครื่องแป้งเพื่อสำรวจสภาพใบหน้า
ของตัวเองอีกครั้ง อือออ หน้าตาดูไม่ได้จริงๆ ไม่มีทางที่ฉันจะไปมหา'ลัยด้วย
สภาพหน้าตาแยๆ ที่มีแต่รอยยุงกัดจนเห่อแดงแบบนี้แน่ ขึ้นพี่เป้บังเอิญมา
เห็นเข้าฉันคงอับอายขายขี้หน้าสุดๆ ฉันต้องสวยและเด่นกว่ายายแฟนใหม่
หน้าจืดของเขาสิ!

แต่ก็นะ...

พอเห็นโฉมหน้าแฟนใหม่ของพี่เป้แล้วฉันก็ซັกสงสัยเหมือนกัน แท้จริง
แล้วพี่เป้เอาใจไม่ได้ชอบผู้หญิงสวยหรือเด่นอะไรเลย แต่ถ้าจะให้ฉันทำตัวฉ่ิมๆ
เซซๆ แบบนั้นก็ไม่ไหวอะ มันไม่ใช่ตัวตนของฉันเลยสักนิด

เพราะจัน...เพราะจัน...

ฉันหยุดความคิดจ้างมองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกซึ่งก็ปรากฏภาพใบหน้าโหลมๆ ไร้การดูแลมาตลอดตั้งแต่ถูกพี่เบ๊บอกเลิก เขาเป็นว่าตอนนี้ฉันอายุสี่สิบปีแล้วละ มีชื่อเล่นว่า 'เมจิก' สูง 159 cm. เรียนอยู่ปีสองมหา'ลัยเอกชนแห่งหนึ่ง และที่สำคัญคือฉันชอบกินขนมหวานเป็นชีวิตจิตใจ (ข้อหลังแค่อยากบอก) สิ่งเหล่านี้คือตัวตนของฉัน...

และจะไม่มีวันยอมเปลี่ยนแปลงเพื่อใครด้วย!

ฮึ้ยยย ในเมื่อพี่เบ๊ชอบผู้หญิงเซ็กซี่ ฉันฉันจะขอเด่นให้มากกว่านี้! เอาให้สังเกตเห็นได้ในระยะรั้อยเมตรกันไปได้เลย ให้รู้ว่าถึงฉันจะถูกทิ้ง แต่ก็มีคนมาสรรเสริญมากพอ คนที่ไม่เห็นค่าความรักนะ ตัดทิ้งออกไปจากชีวิตซะอย่าได้แคร์ ฉันจะไม่สนใจผู้ชายอย่างพี่เบ๊อีกต่อไปแล้ว

และสักวัน...

พี่เบ๊จะต้องเสียใจที่บอกเลิกฉันคนนี้

คอยดู!

1

สาวถูกเทกับน้องหมาไร้บ้าน

กึ่งก่อง~

เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้นส่งผลให้ฉันที่กำลังง่วนอยู่กับการทายาบนใบหน้าตัวเองถึงกับสะดุ้งนิดๆ หันไปเหลือบมองนาฬิกาแขวนผนังก็พบว่าเป็นเวลา...

17.30 น.

เดาเลยว่าคนที่มาจะต้องเป็นมินตี้แน่นอน ฉันส่องกระจกเช็กรอยแดงบนใบหน้าที่จางลงจนดูไม่น่าเกลียดแล้วเพราะกินยาที่คุณหมอให้มาบวกกับทายาบรรเทาอาการคันและลดการอักเสบของผิวหนัง จากนั้นก็หันไปคว้าผ้าขนหนูลายเบ็ดสีเหลืองมาคลุมหัวตัวเองเพื่อปกปิดบางสิ่งบางอย่างแล้วรีบวิ่งออกจากบ้านไปที่ประตูรั้ว

กึ่งก่อง~

กึ่งก่อง~

กึ่งก่อง~

"มาแล้วจ้าา"

ฉันตะโกนบอกอีกฝ่ายเพื่อให้เลิกกตกริ่งเล่นสักทีแล้วเลื่อนประตูรั้วที่เป็นไม้ระแนงให้ชายหนุ่มผมเงิน รูปร่างสูงโปร่งลุดโอบ้าเกาหลี หรือก็คือมินตี้เพื่อนรักของฉันนั่นเอง คือเธอ เอ๊ย นายคนนี้ก็ไม่ได้แต่งตัวสาวแตกอะไรหรอกนะ อย่างเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น (ยกเว้นฉัน) ก็ดูเหมือนผู้ชายปกติทั่วไปนั่นแหละ เพราะฉันพวกผู้หญิงในมหา'ลัยที่ไม่รู้เรื่องรูราวอะไรถึงได้พากันแอบปลื้มและกรีดหมอนี้กันยกใหญ่

"ฉันนึกว่าแกจะไม่มาแล้วเสียอีก" ฉันทำหน้ามู๋ได้

"แหม ก็มีวแต่รุ่นอยู่กับการเอาไฟล์จากกล้องวงจรปิดที่ติดอยู่หน้าร้านโรงศพบาให้แกเนี่ยแหละจ๊ะ" มินตี้ตอบทันที จากนั้นก็เพ่งมองฉันด้วยสายตาแปลกๆ "หน้าแกก็ไม่ได้แย่อะไรมากมาย มีรอยแดงแค่นิดหน่อยเองแล้วแกจะเอาผ้าขนหนูมาคลุมหัวตัวเองทำไมยะ เป็นชั้นนะตุหรอ"

"เอ๊ะ เอ่อ...คือว่า" ฉันเริ่มอีกอัก

"ตายแล้วว มีพิรุณแบบนี้ นี่แกเป็นอย่างนั้นจริงๆ เอะ =[]="

ไม่พูดเปล่ามินตี้ยังยกมือทาบอกแล้วขยับถอยห่างด้วยท่าทางรังเกียจจนฉันต้องรีบส่ายหน้ารัว

"ไอ๊ย ไม่ใช่อย่างที่แกคิดสักหน่อย แบบว่า..." ฉันเว้นช่วงก่อนคว้าแขนมินตี้แล้วลากให้เดินตามเข้ามาในบ้านอย่างรวดเร็ว เมื่ออยู่ในที่ลับตาคนแล้วฉันก็ปล่อยมือ หมุนตัวไปเผชิญหน้าพร้อมสูดอากาศเข้าเต็มความจุปอด "ฉันแค่...ทำอะไกรกับผมของตัวเองนิดหน่อย"

"ฮะ? อะไรนะ" มินตี้ทำตาโต "นี่อย่าบอกนะว่าแกเข้าใจเรื่องของไอพีแบ้กับแฟนใหม่แล้วถึงกับกลั่นผมตัวเองประชดรักนะ"

"ตกลงละ คิดว่าฉันจะบ้าถึงขนาดนั้นหรือไง"

"ใช่ไง นิสัยแกออกจะติสต์แตก หัวรั้น แถมยังชอบเอาอารมณ์มาก่อนเหตุผล โลกส่วนตัวก็สูงลิบลัว นี่ฉันก็ยุ่งๆ อยู่เหมือนกันว่ามาเป็นเพื่อนกับแกได้ยังไง" มินตี้บ่นออกมาเป็นชุดพลางกลอกตามองบนจนฉันต้องถลึงตาใส่

อย่างเคื่องๆ "จิ้งแก่ก็รีบเฉลยมาเร็วว้ สิ ตกลงทำอะไรกับผมตัวเองกันแน่"

"ก็..."

พี่ป~

ว่าแล้วฉันก็ตัดสินใจเอาผ้าขนหนูลายเบ็ดสีเหลืองที่คลุมหัวตัวเองออก ซึ่งมันก็ทำให้มินตีที่มองอยู่ถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตะลึงพร้อมกับยกมือทาบอกตัวเอง

"ขุนพระ!"

"โอ๊ยยย แกอย่าทำท่าแบบนี้ดิ"

พอเห็นท่าทางแบบนั้นของอีกฝ่าย ฉันก็รู้สึกใจแป้วขึ้นมา ความมั่นใจจึงลดฮวบๆ เลย

"คือแก...โอ๊ย! แกกกก" มินตีลากเสียงยาวแล้วเข้ามาจับตัวฉันหมุนไปมา "สี่ผมแกช่างมากกก!"

"มันดูตลกหรือเปล่า ฉันไม่มั่นใจเลย"

"ไม่ๆ ฉันชอบนะ นี่ไปทำร้านหรือว่าซื้อมาทำเองเนีย"

"ซื้อมาทำเองสิ แต่มันไม่ดูตลกจริงๆ เหวอ"

ฉันถามย้ำอีกครั้งและมินตีก็ยังยืนยันคำเดิม เขาเป็นว่าตอนนี้สี่ผมของฉันมันเปลี่ยนไปแล้ว คือถ้ามันเป็นสีโทนเดียวอย่างสีทอง สีแดง สีชมพู อะไรแบบนั้นฉันจะรู้สึกเฉยมาก แต่ว่าสี่ผมของฉันในตอนนี้ก็คือ...

แถ่น แถน แถ่นนน

สองสีจ๋า!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622429.html>